

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 268/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mestická, Slovíková, s. r. o., Hviezdoslavova 6, Žilina, IČO 36 421 910, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Zuzana Slovíková, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 CoCsp 11/2021-189 z 10. mája 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 8. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva nasledovný stav veci: Sťažovateľ sa návrhom podaným na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) domáhal nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by žalovanému uložil povinnosť zdržať sa voči zamestnávateľom sťažovateľa uplatňovania práva na vykonávanie zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy z 26. júla 2018. Okresný súd uznesením č. k. 51 Csp 29/2021-36 zo 17. marca 2021 návrhu sťažovateľa vyhovel. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 6 CoCsp 11/2021-189 z 10. mája 2021 zmenil napadnuté uznesenie okresného súdu tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Na rozdiel od súdu prvej inštancie bol krajský súd toho názoru, že v prejednávanej veci nebola osvedčená neodkladná potreba dočasnej úpravy pomerov strán, a neboli preto splnené podmienky pre nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie z dôvodu podľa § 420

písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd“) uznesením č. k. 7 Cdo 184/2021 z 31. januára 2022 dmielol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Krajský súd sa vôbec nezaoberal podstatnou argumentáciou sťažovateľa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného týkajúcou sa eurokonformného výkladu § 551 Občianskeho zákonníka a § 5a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorá vylučuje vykonávanie zrážok zo mzdy dlžníka (spotrebiteľa), ak pohľadávka veriteľa voči dlžníkovi (spotrebiteľovi) nie je vykonateľná, t. j. priznaná exekučným titulom. Sťažovateľ je presvedčený o tom, že právna úprava Slovenskej republiky, ktorá by umožňovala zabezpečenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy tak, že by súd nemal možnosť preskúmať spotrebiteľskú zmluvu pred vykonaním zrážok, by bola v rozpore s právom Európskej únie.

b) Krajský súd sa nezaoberal procesným návrhom sťažovateľa na prerušenie konania na účel polozenia predbežnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie vo vzťahu k interpretácii smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a konanie neprerušil, hoci táto povinnosť mu vyplýva z práva Európskej únie.

c) Krajský súd sťažovateľovi nedoručil repliku žalovaného na vyjadrenie k odvolaniu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením krajského súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvej inštancie tak, že návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

5. Posledná veta § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uvádza, že ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

6. Princíp zachovania lehoty po podaní dovolania aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ako aj zákonná úprava počítajúca plynutie lehoty dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku však v každom prípade predpokladá riadne využitie mimoriadneho opravného prostriedku. O riadnom využití mimoriadneho opravného prostriedku pritom nemožno hovoriť v prípade, ak je podaný neoprávnenou osobou, je podaný po lehote, je podaný bez povinného právneho zastúpenia advokátom, prípadne ak je podaný proti rozhodnutiu, proti ktorému právna úprava možnosť podať mimoriadny opravný prostriedok neprípúšťa. V opačnom prípade by sme totiž pripustili možnosť špekulatívneho predlžovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti.

7. O tento prípad ide aj vo veci sťažovateľa. Sťažovateľ dovolaním napadol uznesenie krajského súdu, ktorým krajský súd ako súd odvolací rozhodoval o odvolaní žalovaného proti uzneseniu okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí za splnenia podmienok uvedených pod písmenami a) až f).

9. Rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taká situácia môže nastať v prípade návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia podaných po skončení konania (pri plnení podmienok § 325 ods. 1 CSP). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu. O rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, by išlo aj v prípade, že súd musel vec skončiť procesne (pre existenciu prekážky vecného prejednávania odôvodňujúcej zastavenie konania alebo odmietnutie podania) bez toho, aby vec prejednal (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 5 Obdo 76/2016 z 5. januára 2017).

10. Z napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj z posúdenia veci najvyšším súdom v jeho uznesení o odmietnutí dovolania sťažovateľa (k tomu pozri body 10 až 15), ktoré sťažovateľ ústavnou sťažnosťou nenapadol, je zrejmé, že napadnuté uznesenie krajského súdu nemá povahu rozhodnutia vo veci samej. Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol, že dočasná a provizórna úprava pomerov v prejednávanej veci vyplýva z charakteru žiadaného poskytnutia ochrany neodkladným opatrením a sporné skutočnosti a tvrdenia sťažovateľa si vyžadujú dokazovanie presahujúce rámec osvedčovania základných skutočností rozhodných pre nariadenie neodkladného opatrenia. Už súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí poučil žalovaného, že môže podať na súd žalobu proti sťažovateľovi o zaplatenie dlžných splátok úveru zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru uzavretej medzi sťažovateľom a žalovaným, ktorý je zabezpečený práve uvedenou dohodou o zrážkach zo mzdy, ktorej určenia neplatnosti, resp. neprijateľnosti na súde sa zase môže domáhať samotný sťažovateľ. V takomto konaní o žalobe vo veci samej by sa na základe vykonaného dokazovania autoritatívne vyriešilo, či protistrana je oprávnená na uspokojenie svojej pohľadávky aj takouto formou (zrážkami zo mzdy sťažovateľa). Z uvedeného vyplýva, že nariadením neodkladného opatrenia v zmysle sťažovateľovho návrhu by nedošlo k trvalej úprave pomerov medzi stranami sporu. Zároveň v predmetnej veci nejde ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, pretože súd prvej inštancie neodkladné opatrenie nariadil, t. j. vecne prejednal, vec teda nebola skončená z procesných dôvodov bez meritórneho prejednávania (napr. pre existenciu prekážky vecného prejednávania odôvodňujúcu zastavenie konania alebo odmietnutie podania). Stotožňujúc sa s posúdením veci najvyšším súdom, ústavný súd konštatuje, že vo veci sťažovateľa nemožno hovoriť o tom, že by v prípade namietaného uznesenia krajského súdu išlo o rozhodnutie vo veci samej alebo rozhodnutie, ktorými sa konanie končí, ako to predpokladá ustanovenie § 420 CSP.

11. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, nemožno prihliadať na rozhodnutie najvyššieho súdu o jeho odmietnutí v súvislosti s plynutím dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 103/09, I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03). Neprípustné dovolanie nemožno totiž z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok

nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde možné prihliadať (IV. ÚS 163/2018, II. ÚS 442/2019, II. ÚS 502/2021).

12. Sťažovateľ podal mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorého predmetom bolo rozhodovanie o odvolaní proti uzneseniu o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, hoci zákon možnosť podať tento mimoriadny opravný prostriedok proti takému rozhodnutiu nepripúšťa.

13. V prípade sťažovateľa nemožno hovoriť o riadnom vyčerpaní opravného prostriedku, a preto nemožno lehotu na podanie ústavnej sťažnosti počítat' od momentu, keď bolo sťažovateľovi doručené rozhodnutie najvyššieho súdu o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku, ale od momentu, keď napadnuté uznesenie krajského súdu (uznesenie o odvolaní) nadobudlo právoplatnosť.

14. Ústavný súd zistil, že napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 28. mája 2021. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súde doručená 8. apríla 2022, teda vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu celkom zjavne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov.

15. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júna 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu